

Цей химерний світ. Книга 2. Надзвичайний хтось

КУПИТИ

Вампірів не існує. Всі це знають. Тому особливо бісить, коли зненацька вони з'являються в Манчестері... Ніхто від цього не в захваті. Ні Засновники, таємна організація, для якої вампіри були вигадані як алегорія, ні Поспільство, загадкові створіння, що живуть поміж людей і прагнуть лише спокійного співіснування. І точно ні мешканці Манчестера, бо немає нічого паскуднішого, ніж бути вбитим алегорією, що вийшла з-під контролю.

Хтось має розібратися з цим швидко, доки не розверзлося справжнє пекло, — тож до справи беруться співробітники «Цього химерного світу». Не те щоб їм бракувало клопоту. Хтось намагається викрасти одного зі співробітників редакції, і головний редактор Вінсент Бейнкрофт хоче отримати відповіді на два запитання: хто і чому. Додайте до цього несправну каналізацію, борги за азартні ігри, абсолютно нову манеру лаятися та детектива-інспектора з тим, що можна було б назвати «великим багажем», — і все це перетворюється на ще один неспокійний тиждень у житті газети, яка прагне висвітлювати правду, яка нікому не сподобається.

Пролог

Голод.

Бісів голод.

Філіп ніколи ще нічого подібного не відчував.

Він народився в комфорті країни першого світу й ніколи раніше не страждав від справжнього голоду.

Звісно, не обходилося без того, щоб він пропустив обід чи хотів їсти о третій по півночі й шукав єдину відчинену крамничку із закусками, але це щось зовсім інше.

Це не такий голод.

Він ішов і намагався триматися в тіні. Не хотів, щоб хтось його побачив, та й вогні міста, надто яскраві, різали очі.

На вулиці напрочуд тепло. Лише в Манчестері спека влітку може дивувати, але тут таки спекотно.

Шість днів спеки — й уже починаються балачки про заощаджування води в усій країні. Це вам не абищо як на острів, де випадає стільки дощів.

Це почалося вчора — себто голод. На початку він переважно ігнорував це відчуття. Мамі сказав, що в нього відповідальний момент в одній справі. Була субота, тому з роботи відпрошуватися не довелося.

Хлопцям написав, буцімто не в гуморі, щоб кудись іти, й за це його обізвали вітрогоном. Але вранці Філіп прокинувся й усвідомив: щось не так. Дуже не так. Рот здавався інакшим. Глянув у дзеркало й ошелешено скрикнув, водночас ще й прикусив язика.

Вирішив погуглити, але не знайшов нічого, крім кількох жартівливих сайтів. Нічого, що пояснювало б, як зуби можуть так вирости за ніч. На додачу вони виявилися ще й збіса гострими.

Зателефонував стоматологові й записався на терміновий прийом. Обійдеться дорого, але що тут вдієш? Потім викликав Uber, щоб доїхати до клініки. Поки очікував на машину у фос, з вулиці лилося світло, від якого очі боліли. Він старався не зважати й дивився на телефон, спостерігав за крихітною машинкою, що болісно довго рухалася до нього. Потім спробував вийти на сонце...

Крик привернув увагу двох дівчат, які його проминали; без сумніву, збиралися йти засмагати, але перервали веселі теревені й підбігли до Філіпа. Він корчився на порозі. Одна дівчина відвела його руки від обличчя, і її подруга вереснула. Філіп схопився й помчав сходами назад, до квартири, де опустив жалюзі й спробував заспокоїтися.

Це, напевно, якийсь жарт. Хтось по-дурному його розіграв. От лишень як? Може, йому щось вштрикнули? Кіт. Отой придурок. Він сказав, що вже припинив таке, але Філіп йому не вірив.

Написав тому хлопкові розлючене повідомлення, мовляв, знає, що він зробив, але відповідь отримав очевидячки щиро збентежену. Філіп ігнорував його дзвінок. Якщо це не Кіт, не треба йому знати.

Цей ідіот усім розпатякає.

Із відчаю набрав номер гарячої лінії служби охорони здоров'я. Жінка по той бік дроту розсміялася й попросила не марнувати її часу дурними розіграшами.

Філіп знову підійшов до дзеркала. Змінилися не лише зуби. Шкіра зблідла скрізь, крім правого боку обличчя, на який упало світло — він здавався обпеченим: почервонів і вкрився пухирями; доторкнутися було боляче. А ще попри аномальну спеку Філіпа морозило.

Лише коли підняв руку до знівеченого обличчя, зауважив, як видовжилися нігті. Цієї миті вже по-справжньому перелякався. Сів на ліжку, обхопив коліна й розгойдувався вперед-назад, поки сльози струменіли обличчям. Після цього на нього зійшло щось подібне до невиразного розуміння.

Хоч би що це було— проблема медична. Треба в лікарню. «Швидку» викликати не хотілося, бо виникне ще більше запитань. Філіп не витримає, якщо з нього знову посміються. Ні, він дочекається заходу сонця й піде до лікарні пішки. Звідси йти хвилин із п'ятнадцять.

Після такого рішення він трохи заспокоївся.

Принаймні тепер мав план.

Решту дня відчував голод, але їсти не міг. І не через нові зуби: просто від усього, що клав до рота, його вивертало.

Телефон повідомив, що сонце зайшло о 21:26.

Філіп зачекав до 21:30 і натягнув щільне чорне худі.

У групі його так і прозвали — містер Блек.

Коли вже збирався вийти з квартири, глянув у дзеркало в передпокої — і не побачив себе.

Він цілий удень цілеспрямовано уникав слова на «В», навіть подумки. Це ж смішно. І тупо. І...

Але тепер... У нього не було відображення. Як можна не відбиватися в дзеркалі? Це скидалося на нічне жахіття, а він усе ніяк не міг прокинутися.

Філіп сів і спробував подумати. Свого часу бачив кілька дурнуватих фільмів у жанрі горор. Та й хто їх не дивився? Але в нього ніколи до такого душа не лежала. Проте основні факти відомі всім. Треба, щоб тебе вкусили, еге ж? Так і стаєш... А його не кусали. Кілька днів тому він зависав із тією іспанською кралею. Смаки в неї були трохи специфічні, але не кусалася. Минулого тижня в нього була руда.

Може, ЗПСШ? Таке ж можливе? Якщо це воно, й вихід той самий.

Кращих ідей не було, тому він вийшов із квартири й попрямував до Королівської лікарні Манчестера. До того ж, це йому підказував і голод.

Невдовзі Філіп дістався лікарні, але попрямував далі. Сказав собі, що поки не готовий. Треба ще трішки пройтися і заспокоїтися. Він розумів, що все це буде складно пояснити, тож потрібен час, щоб розкласти усе на полицки для самого себе, а вже тоді він зайде. Вони ж медики, зрештою, їхня робота — розбиратися з усілякою фігнею. Навіть із такою.

А потім він опинився на Оксфорд-роуд: стояв у тіні від дверей навпроти одного студентського бару. Дивився, як люди заходять і виходять, а потім уздрів на вулиці дівчину. У неї потік макіяж, вона спотикалася, напевно, добряче напилася — може, навіть збиралася виблювати. Філіп зупинився, коли спіймав себе на спробі перейти дорогу й рушити за нею.

Що він, дідько, робить?

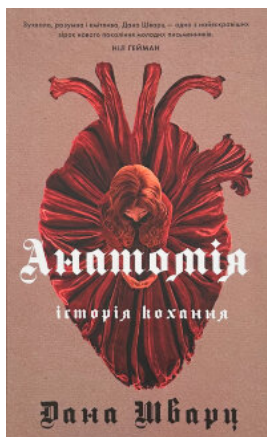
Філіп знав відповідь.

Він полював.

Але не так, як чоловіки полюють на жінок.

Активно виділялася слина.

Рекомендована література

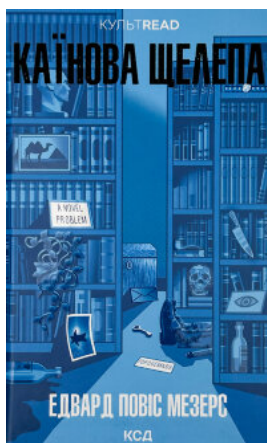
Анатомія: історія кохання

Безсмертя: історія кохання

Одного разу розбите серце

Каїнова щелепа

Балада про недовго й нещасливо (Одного разу розбите серце #2)
Новинка Бестселер

Перейти до категорії
Фантастика

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ